

[Rasmussen (Gylling).]

faar fri for Arbejde i en Periode, er en god Udvikling, ogsaa for saa vidt en stor Del af dem faar Løn i denne Periode.

Naar vi ser med Betænkelighed paa det her foreliggende Lovforslag, er det, fordi det kommer i en Periode, hvor man skulde synes, det ikke var nødvendigt at komme med det. Der har i Forvejen i høj Grad fundet en Lønforhøjelse Sted ude omkring paa Landet. I Betragtning af de Lønninger, der for Tiden gives paa Landet — og Ferielønnen er 4 pCt. deraf —, vil ogsaa Ferielønnen blive betydelig forhøjet netop paa Grund af den skete Lønstigning.

Forholdet er ogsaa dette, at de Vanskeligheder ved at faa Hjælp i Landbruget, som den ærede Forslagsstiller omtalte, kan ikke afhjælpes ved Forslag af denne Karakter. Det er slet ikke det, der er det afgørende. Ganske vist kan Landbrugets Medhjælperes Virksomhed ikke sammenlignes med mange andre, det indrømmer jeg, der er mangfoldige andre Erhverv her i Landet, der kan byde deres Medhjælper betydelig bedre Vilkaar, tidsmæssigt set i alt Fald, end Landbruget kan, men Forholdet er nu engang det, at Landbrugserhvervet ikke kan indskrænke sin Arbejdstid paa samme Maade, som mange andre Erhverv kan gøre det. Til Gengæld er Arbejdet saa ogsaa meget mere afvekslende. I den Periode, vi nu er i, nu sidst paa Vinteren, er Forholdet det, at det faktisk er næsten umuligt at finde paa Arbejde til Medhjælperne. Det er meget lidt Arbejde, der er, og man kan faa baade 1 og 2 og 3 Feriedage, om man ønsker det. Derfor kan man ikke uden videre sammenligne Vilkaarene for Landbrugsmedhjælper og for en Række andre Erhvervsmedhjælper.

For øvrigt er der ogsaa en Række andre Erhverv, der heller ikke kan nøjes med at arbejde i en ganske bestemt begrænset Tid af Døgnet, det gælder Tjenere og Konduktører paa Banerne og en Række andre Fag, hvor man nødvendigvis maa arbejde paa andre Tidspunkter end dem, man maaske synes havde været den behageligste Tid at arbejde paa.

Vi har i vort Parti ikke noget imod at overveje dette Lovforslag i det Udvalg, som jeg forstaar skal nedsættes, men jeg maa alligevel fastholde, at det er urimeligt at fremsætte Betragtninger af den Art, som Ordføreren for Forslagsstillerne gjorde, naar han dog ved, at de Ting, der var Tale om med Hensyn til Ændring af Arbejdstiden o. s. v., ikke kan være det afgørende for Tilgangen til Landbruget. Den egentlige

Aarsag til den manglende Tilslutning er snarere den, at naar mange unge Landarbejdere ser Fremtiden i Møde, synes de ikke, der gives dem nogen virkelig Mulighed for at faa et selvstændigt Virke, og dette Spørgsmaal løser Forslaget ikke. Den eneste Mulighed for at faa Landboudommen til at blive mere indstillet paa at blive ved Landbruget er, at den kan imødesee Forhold, som gør, at den kan faa selvstændigt Virke; det er altsaa en Udstykningspolitik, som er ønskelig i saa Henseende.

Vi har, som sagt, ikke noget imod at drøfte de foreslaaede Ændringer i et Udvalg, men vi maa sige, at der skal stor Overtalelseskunst til for at faa os til at indse, at det skal være nødvendigt paa nuværende Tidspunkt at øge Feriebeløbene og foretage de foreslaaede Ændringer for Landbrugets Medhjælper i Forhold til andre Erhverv.

Til Slut skal jeg sige, at man kan ikke sige, som den ærede Ordfører gjorde, at Lønnen skulde være højere, fordi den ellers ikke kan konkurrere med andre Lønninger, og man kan heller ikke sige, at Landbrugets Udøvere har saa udmærket Raad til at betale noget mere. Naar man ser, hvad f. Eks. en Husmand har for den Indsats, han maa gøre i sin Virksomhed, og sammenligner det med den Løn, en Lønmodtager kan faa i disse Tider, hvor der betales op til 3.000 Kr. for en Sommer, tror jeg, man har Lov til at sige, at der er mangfoldige af Landbrugets egne Udøvere, som ikke har nær den Betaling, som de faar, der modtager Løn. Naar det er Forholdet, kan man ikke give det Udseende af, at Landbrugerne har godt Raad og bare ikke vil, og i den kommende Tid vil hverken de mindre Landbrug eller de mellemstore Landbrug faa Raad til at betale Lønninger af den Beskaffenhed, der betales i Dag, hvis ikke der sker en Ændring med Hensyn til Priserne paa Landbrugsvarerne. Hvis man fortsætter med at stille disse store Krav baade i den ene og den anden Retning med Hensyn til den Løn, der skal betales for Arbejdskraft o. s. v., maa man i alt Fald være klar over — og det bør man have at vide —, at saa vil der ske en stærk Fordyrelse af de Fødemidler, som den samlede Befolkning skal have. Hvis der bliver gennemført mange af den Slags Forslag, maa man holde sig for Øje, at en nødvendig Følge heraf bliver, at det bliver langt dyrere at fremstille de Varer, som den samlede Befolkning skal have.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Fuglsang): Idet jeg finder det rigtigt at takke de ærede Talere, som er gaaet ind for Tan-